

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **T. P.**
bytem X
zastoupený JUDr. Tomášem Pitrou, advokátem
se sídlem Žatecká 41/4, Praha 1 – Staré Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1 – Malá Strana

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2024, č. j. MSMT-5026/2024-2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2024, MSMT-5026/2024-4, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 33 747 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Tomáše Pitry, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Vysoká škola ekonomická v Praze (dále jen „prvostupňový správní orgán“ nebo „VŠE“) rozhodnutím ze dne 27. 11. 2023, č. j. VŠE/9563/9202/2023, poř. č. 11400 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), zamítla žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání „*Bachelor of Business Administration*“ získaného absolvováním studijního programu se zaměřením na Finance, Investment and Banking a Risk Management and Insurance na University of Wisconsin-Madison ve Spojených státech amerických za rovnocenné vysokoškolskému vzdělání dosaženému absolvováním tuzemského magisterského studijního programu s odůvodněním, že předmětné vzdělání žalobce je možné uznat toliko za rovnocenné vysokoškolskému vzdělání bakalářského stupně. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěry učiněnými prvostupňovým správním orgánem, že zahraniční vysokoškolská kvalifikace, o jejíž uznání žalobce žádá, neodpovídá magisterským vysokoškolským kvalifikacím v České republice. Žalobcem dokladované vzdělání totiž dokládá pouze bakalářskou úroveň vzdělání, což je zjevné již z označení samotného diplomu „*Bachelor of Business Administration*“, a nejedná se tedy o magisterskou úroveň vzdělání ani v zemi původu. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojí žalobce podanou žalobou.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následná podání

2. Žalobce v podané žalobě předně namítá nesprávné právní posouzení spočívající v tom, že správní orgány neposuzovaly jeho žádost na základě kvalifikovaného rozsahu znalostí a dovedností srovnáním studijních programů ve smyslu § 44, § 89 odst. 3 a § 90 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění účinném do 31. 7. 2024 (dále jen „zákon o vysokých školách“), ale na základě formálního porovnání vysokoškolských systémů a stupňů kvalifikace ve Spojených státech amerických a České republice. Uznání vzdělání a kvalifikace na základě znalostí a dovedností je přitom při různorodosti vzdělávacích systémů ve světě i uvnitř jednotlivých států a rozdílnosti úrovně jednotlivých univerzit jediným objektivním a spravedlivým kritériem. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že i přesto, že se žalovaný dovolává Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu, publikované ve sbírce mezinárodních smluv pod č. 60/2000 Sb. m. s. (dále jen „Lisabonská úmluva“), která na jeho žádost být aplikována nemůže, neboť Spojené státy americké nejsou smluvní stranou, tak i předmětná úmluva v čl. III.1 odst. 2 stanoví znalosti a dovednosti jako výlučné kritérium pro uznání kvalifikace. Stejně tak žalovaný žádost žalobce neposoudil podle znění zákona o vysokých školách účinného v době rozhodování o jeho žádosti, ale dle připravované a dosud neúčinné novely citovaného zákona, která předpokládá posouzení srovnatelnosti absolvovaného zahraničního vzdělání ve studijních programech právě na základě formálního porovnání stupně kvalifikace oproti detailnímu srovnání obsahu těchto vzdělání. Za nepravdivé pak považuje žalobce tvrzení žalovaného, že U.S.ENIC-NARIC poskytuje metodiku pro uznání kvalifikací. U.S.ENIC-NARIC spolupracuje se sítí ENIC-NARIC jako pozorovatel, jenž poskytuje pouze obecné informace o vzdělávacím systému. Nesdílí však žádnou metodiku uznávání

kvalifikací, tzv. kvalifikační rámce mezi evropskými státy jako je např. *European Area of Recognition* (dále jen „EAR“) nebo *European Qualification Framework* (dále jen „EQF“), když sám žádnou metodiku ani kvalifikační rámce nemá. U.S.ENIC-NARIC navíc v odpovědi ze dne 2. 10. 2023 sama uvedla, že nehodnotí ani nepotvrzuje kvalifikace vzdělání a na rozdíl od většiny ENIC/NARIC center je limitována na poskytování informací o vzdělávacím systému a kvalifikacích ve Spojených státech amerických. Nemůže proto komentovat nic ve vztahu k určení srovnání nebo rovnocennosti.

3. Žalobce dále nesouhlasí se skutkovými zjištěními správních orgánů, že univerzitní systém ve Spojených státech amerických je totožně jako v České republice třístupňový a že žalobcem předložená kvalifikace odpovídá pouze bakalářskému stupni. Oba systémy vzdělávání jsou dle žalobce formálně neporovnatelné, přičemž žalovaný v otázce vysokoškolských systémů a v otázce akademických práv žalobce nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a k označeným důkazům. Z nich vyplývá, že znalosti a dovednosti nabyté na University of Wisconsin-Madison jsou v podstatných částech stejné jako znalosti a dovednosti, jež nabývají absolventi magisterského studijního programu na Fakultě financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze. Za tímto účelem žalobce v rámci správního řízení doložil k důkazu sylaby, transkripty, screenshoty a dopisy ze dne 28. 3. 2022 a 27. 4. 2023 z University of Wisconsin-Madison. Za nesprávné pak považuje žalobce závěry učiněné ze schématu NCES „*The Structure of Education in the US*“ a webových stránek na University of Wisconsin-Madison. Uvedené schéma popisuje pouze typické, nikoliv univerzální vzorce postupu celým vzdělávacím systémem ve Spojených státech amerických, což je na něm i uvedeno. Rovněž pak následné vyjádření NCES ze dne 5. 10. 2023, které si žalobce opatřil a přiložil k důkazu, potvrzuje, že vzdělávací systém není celkově lineární a je možné např. jít ze čtyřletého studijního programu přímo na doktorský program bez nutnosti předchozího titulu master. Žádný z žalobcem uvedených důkazních prostředků správní orgány k důkazu neprovedly.
4. Za nesprávný považuje žalobce závěr o tom, že nemá ve Spojených státech amerických obecné akademické právo být přijat ke studiu doktorského studijního programu. Tato skutečnost jednak není důvodem pro zamítnutí žádosti dle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách a dále žalobce trvá na tom, že je naopak oprávněn se k doktorskému studiu hlásit, a to nejen na University of Wisconsin-Madison. Tuto skutečnost žalobce doložil dopisem od University of Wisconsin-Madison ze dne 28. 3. 2022, webovými stránkami 60 náhodně vybraných univerzit, na nichž v doktorském studijním programu může pokračovat, a dále korespondencí s univerzitami MIT, Harvard a Stanford, které mu potvrdily, že absolvované studijní programy na University of Wisconsin-Madison mu dávají právo být přijat k jejich doktorskému studijnímu programu. Uvedené důkazní prostředky správní orgány k důkazu opět neprovedly.
5. Za vadně vyhodnocený závěr považuje žalobce rovněž skutkové zjištění ohledně standardní doby studia. Při porovnání doby studia je totiž nutné brát v potaz standardní počet kreditů na jeden rok a obvyklou délku semestru v týdnech, který je na University of Wisconsin-Madison v průměru o 2 až 3 týdny delší než na VŠE. Při standardní době studia na obou školách jde tedy o 120 týdnů na University of Wisconsin-Madison a o 120 až 130 týdnů na VŠE.

6. Žalobce dále namítá vady řízení spočívající v tom, že jej žalovaný ve výzvě ze dne 5. 10. 2023 neupozornil na všechny důvody, pro které žádost žalobce zamítne (délka studia, přepočít kreditů). Žalobce proto neměl možnost se proti tomuto postupu správních orgánů bránit. Žalovaný pak k těmto žalobcem namítaným vadám řízení o jeho žádosti v napadeném rozhodnutí nepřihlédl a prvoinstanční rozhodnutí aproboval.
7. Dle žalobce rovněž došlo k porušení hned několika zásad správního řízení. Konkrétně žalovaný porušil zásadu zákonnosti, když žádost žalobce neposuzoval v souladu se zákonem o vysokých školách a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dále správní orgány porušily zásadu materiální pravdy, neboť skutkový stav zjišťovaly tak, aby mohla být žádost zamítnuta. Porušena byla dle žalobce rovněž zásada legitimního očekávání, když prvoinstanční správní orgán nepostupoval v souladu se zákonem o vysokých školách, vnitřním předpisem VŠE o uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání PR 2/2013 a související judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stejně tak byla postupem správních orgánů porušena zásada rovnosti stran, když nebyla žádost žalobce posuzována na základě znalostí a dovedností, jak to činí u absolventů magisterského studijního programu na Fakultě financí a účetnictví VŠE, jejíž studenti obdrží kvalifikaci magistr pouze v případě, že nabudou znalosti a dovedností obsažené v tomto studijním programu. V neposlední řadě porušily správní orgány zásadu služby veřejnosti, když o žádosti žalobce nerozhodly spravedlivě a již při podání žádosti byl prvostupňový správní orgán rozhodnut ji zamítnout. Důvodem je dle žalobce snaha žalovaného uznávat zahraniční vzdělání nikoli na základě znalostí a dovedností, ale na základě formální úrovně kvalifikace v souladu s připravovanou novelou zákona o vysokých školách. Současná praxe totiž nepostupuje dle zákona o vysokých školách, ale podle manuálů žalovaného, které k tomuto způsobu hodnocení kvalifikací připravil D. P. Žalobce poukázal na stranu 15 napadeného rozhodnutí a uvedl, že taková argumentace je od žalovaného nepřijatelná a vyplývá z ní zaujatost. Z uvedeného důvodu došlo dle žalobce rovněž k porušení zásady dvojinstančnosti řízení.
8. **Žalovaný** ve svém vyjádření k žalobě nejprve shrnul okolnosti předcházející podání žaloby a dále uvedl, že námitky žalobce jsou pouze opakováním odvolacích námitek, které žalovaný konkrétně vypořádal na stranách 9 až 15 napadeného rozhodnutí. Studijní program je dle § 2 odst. 1 zákona o vysokých školách definován jeho typem, za nejpodstatnější rys studijního programu tak považuje právě jeho typ. Žádá-li proto žalobce uznání bakalářského vzdělání jako rovnocenného s typem studijního programu, který jednoznačně neprokazuje, není možné jeho žádosti vyhovět. K hlavní námitce žalobce týkající se aplikace § 89 odst. 3 zákona o vysokých školách žalovaný odcitoval příslušné pasáže napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce tyto závěry v žalobě přesvědčivým způsobem nevyvrátil, ani účinně nezpochybnil.
9. Žalovaný dále odmítl námitku žalobce týkající se aplikace právní úpravy, jež je teprve předložena k projednání Parlamentu České republiky. Uvedl, že posuzování žádosti proběhlo podle platné a účinné právní úpravy, přičemž smyslem novely ani není podstatně změnit způsob posuzování, ale pouze zpřesnit textaci zákona a předejít zbytečnému zamítnutí žádosti v důsledku neoprávněného detailního srovnávání studijních programů ze strany veřejné vysoké školy. V případě žalobce však jeho požadavek na uznání není v žádném případě oprávněný, a to pro podstatnou odlišnost studijních programů.

10. Ohledně Lisabonské úmluvy žalovaný uvedl, že netvrdil, že Spojené státy americké jsou touto úmluvou vázány a měly by se řídit metodikami sítě ENIC-NARIC. Česká republika se však stejně jako ostatní smluvní státy těmito metodikami posuzování zahraničního vzdělání řídí. Skutečnost, že Spojené státy americké posuzují zahraniční vysokoškolské vzdělání dle vlastních mechanismů neznámá, že jejich diplomy nebudou posuzovány podle příslušných mechanismů České republiky a metodik sítě ENIC-NARIC.
11. Ve vztahu k pojmu „*vysokoškolská kvalifikace*“ definovanému Lisabonskou úmluvou žalovaný uvedl, že výklad žalobce působí zmatečně, přičemž kvalifikací je v souladu s citovanou úmluvou diplom, tj. konkrétní veřejná listina daného státu. Nejsou to tedy znalosti, dovednosti a kompetence. Co se pak týče obecného akademického práva přístupu k dalšímu vzdělání, to je v České republice podstatným rysem studijního programu ve smyslu § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách.
12. Žalovaný dále nepřisvědčil námitce žalobce, že vysokoškolský systém ve Spojených státech amerických není lineární a umožňuje více variant postupu. Tato skutečnost nepopírá ve spise založené schéma vysokoškolského vzdělávacího systému jednoznačně prokazujícího stupňovitou strukturu odpovídající víceméně třístupňovému modelu tzv. Boloňského procesu. Stejně tak WHED identifikuje bakalářské studijní programy jako první stupeň vysokoškolského vzdělávání a doktorské studijní programy jako třetí stupeň. Je proto zjevné, že jakkoli je ve Spojených státech amerických v některých případech možné nastoupit z bakalářského studia do studia doktorského, nepředstavuje ani tam bakalářský studijní program stejnou úroveň jako magisterský studijní program.
13. Ohledně neprovedených důkazů žalovaný uvedl, že dopisy proděkana a profesora ze zahraniční vysoké školy jsou v rozhodnutích správních orgánů explicitně zmíněny a přinejmenším implicitně vypořádány. Dle žalovaného navíc žalobce přiznává doporučení profesora E. Q. z 27. 4. 2023 přílišnou váhu, když je v jeho prospěch. Uvedené doporučení se však nikterak nevypořádává s tuzemskou právní úpravou týkající se uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání.
14. Ve vztahu k akademickému právu přístupu do dalšího studia žalovaný s poukazem na § 48 odst. 5 písm. a) zákona o vysokých školách uvedl, že se jedná o jeden z podstatných rysů českých vysokoškolských kvalifikací a studijních programů, s nimiž se zahraniční vzdělání porovnává. Z hlediska zákona o vysokých školách je primárním účelem rozhodnutí o uznání posouzení akademických práv přístupu do dalšího vysokoškolského studia. Schéma vzdělávacího systému Spojených států amerických od „*National Center for Educational Statistics (NCES)*“ pak dokládá jako typickou vzdělávací cestu z magisterského vzdělání do doktorského studia, přičemž z bakalářského přímo do doktorského ukazuje sice jako možnou, nikoli však jako standard. V nyní posuzované věci nicméně bylo jednoznačně shledáno především to, že žalobcem absolvované vzdělání je v zemi původu bakalářským stupněm vzdělání, který není srovnatelný s magisterským stupněm vzdělání v zemi původu, proto není srovnatelný s magisterským vzděláním v České republice. Nelze přiznat někomu, kdo prokazatelně nevystudoval magisterské studium, akademická práva přístupu do doktorského studijního programu v České republice.
15. Neupozornil-li pak prvostupňový správní orgán ve výzvě žalobce na důvody, pro které jeho žádost zamítne, k tomu žalovaný uvedl, že § 36 odst. 3 zákona č. 500/200 Sb.,

správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neslouží k tomu, aby správní orgán seznamoval účastníka řízení s důvody zamítnutí žádosti. Ty jsou uvedeny až v odůvodnění rozhodnutí o žádosti, proti němuž se lze bránit odvoláním. Ohledně námitky týkající se počtu kreditů žalovaný upozornil, že tento aspekt byl posuzován pouze v reakci na jeho odvolací námitky. Rozhodujícím faktorem pro zamítnutí jeho žádosti však bylo, že nedokládá magisterské vzdělání.

16. Ohledně žalobcem namítaného porušení zásad správního řízení žalovaný uvedl, že veřejná vysoká škola je povinna postupovat především v souladu se zákonem o vysokých školách. To, že vysoké školy zohledňují manuál žalovaného, je pak dle § 87 odst. 1 písm. l) zákona o vysokých školách legitimní. Co se týče judikatury Nejvyššího správního soudu, žalovanému není znám žádný rozsudek, jímž by bylo správnímu orgánu uloženo uznávat na základě rozsahu a obsahu znalostí a dovedností zahraniční bakalářská studia jako magisterská. Dle žalovaného pak nedošlo ani ke krácení žalobcova ústavního práva na vzdělání ve smyslu čl. 33 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobcovo vzdělání správní orgány nezpochybňují, uznávací procedura nicméně posuzuje skutkový stav věci v tom ohledu, zda žadatel skutečně dokládá to, oč žádá, a zda splňuje podmínky pro uznání v souladu se zákonem o vysokých školách. Žalobci rovněž nebylo správními orgány neoprávněně odepřeno právo na uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání v České republice, ani nedošlo k nerovnému zacházení. Podal-li by si žalobce žádost o uznání vzdělání jako rovnocenného s bakalářským stupněm, bylo by možné očekávat obdobný výsledek, jakého dosáhli v příslušných řízeních jiní žadatelé. Vyhověly-li by správní orgány žádosti žalobce, jednalo by se o popření zákona o vysokých školách, vysokoškolského systému a popření ustálené správní praxe.
17. V replice k vyjádření žalovaného se **žalobce** vyjádřil k posuzování kvalifikací podle EQF a dále poukázal na důvodovou zprávu k novele § 89 a § 90 zákona o vysokých školách, která nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu k Lisabonské úmluvě, konkrétně rozsudek ze dne 2. 6. 2022, čj. 1 As 320/2020-31, a rozsudek ze dne 22. 3. 2024, čj. 1 As 38/2023-57.
18. V podání ze dne 3. 2. 2025 žalobce navrhl doplnění důkazů ve vztahu k žalobním námitkám týkajícím se porušení zásad správního řízení. Uvedl, že věcná podjatost se týká nejen Mgr. D. P., ale rovněž Mgr. K. G., která působí u žalovaného jako vedoucí odboru vysokých škol a je spoluautorkou navrhované novely zákona o vysokých školách. Konkrétní věcnou podjatost jmenovaných osob spatřuje žalobce v tom, že z pozice žalovaného ovlivňují rozhodovací proces uznání zahraničního vzdělání na veřejných vysokých školách tak, aby se v současnosti o této otázce rozhodovalo podle formálního stupně zahraniční kvalifikace a jejího přiřazení příslušné úrovni kvalifikace v České republice, tedy v rozporu s platnou právní úpravou.
19. V duplice k vyjádření žalobce a návrhu na doplnění dokazování **žalovaný** uvedl, že ve vztahu k návrhu na doplnění dokazování se jedná o nový žalobní bod, k němuž nelze přihlížet. Vyhodnotil-li by jej však soud jako přípustný, jedná se o skutečnosti, jež nejsou pro nyní posuzovanou věc relevantní. Argumentace žalobce se týká projednání novely zákona o vysokých školách a okolností s tím spojených, které však nastaly po vydání napadeného rozhodnutí a jsou proto mimoběžné s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Shledával-li pak žalobce podjatost osob již ve správním řízení, měl tuto namítat, jakmile se o ní dozvěděl. Žalovaný dodal, že je oprávněn v metodické rovině

výkon státní správy sjednocovat a v konkrétních správních rozhodnutích je také oprávněn formulovat právní názor závazný pro podřízený správní orgán.

III. Ústní jednání, dokazování

20. Žalobce v průběhu soudního řízení navrhl k provedení větší množství důkazů.
21. Ty z navržených důkazů, které jsou součástí správního spisu (sylaby, transkripty a screenshoty žalobce z UW-Madison, schéma NCES, emailová komunikace mezi VŠE a US Department of Education z 18. 9. 2023, emailová korespondence mezi žalobcem a US Department of Education z 5. 10. 2023, dopisy s představiteli University of Wisconsin-Madison z 28. 3. 2022 a 27. 4. 2023, emailová korespondence s univerzitami Stanford, MIT a Harvard, seznam 60 univerzit v USA, kde je možné se s kvalifikací BBA od UW-Madison hlásit k doktorskému programu), Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) k důkazu neprovedl, neboť podklady a listinami obsaženými ve správním spise, se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
22. Ty z navržených důkazů, které žalobce navrhl v souvislosti s jím uplatněnou námitkou věcné podjatosti Mgr. P. a Mgr. G. (facebookové příspěvky Mgr. D. P. ze dne 20. 11. 2024, 11. 1. 2024 a 17. 2. 2023, článek D. P. ze dne 28. 10. 2020, manuál žalovaného s názvem „Úvod do problematiky vysokoškolských nostrifikací“ ze dne 7. 12. 2021, pozměňovací návrh Mgr. R. Z., email žalobce ze dne 17. 9. 2024, výslech Mgr. M. L., doc. Ing. P. H., Ph.D., Mgr. D. P., Mgr. K. G., Mgr. Ing. M. P. a K. Z., vnitřní předpisy VŠE PR 2/2013 a 2/2013), soud neprovedl z důvodu, jež je v podrobnostech vymezen v bodech 40 až 41 tohoto rozsudku. Pokud jde o svědeckou výpověď K. Z., kterou žalobce navrhl v rámci jednání dne 22. 10. 2025 k prokázání tvrzení o nečinnosti České zemědělské univerzity při snaze o nostrifikaci podobného stupně vzdělání, jakého dosáhl žalobce, soud tento důkaz neprovedl též z důvodu, že se mýlí s předmětem tohoto řízení, když předmětem přezkumu v této věci je toliko napadené rozhodnutí žalovaného a nikoli postup jiné univerzity.
23. Důkaz webovými stránky UW-Madison, U.S. Government of Education a VŠE, soud neprovedl z důvodu nadbytečnosti, neboť k posouzení věci postačuje obsah správního spisu.
24. Na ústním jednání, které se konalo dne 22. 10. 2025, žalobce odkázal na podanou žalobu a svá následná podání. Přitom zdůraznil, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil a nesprávně zjistil skutkový stav, ve věci rozhodoval podjatý Mgr. P. a řízení vykazovalo vady. Dle judikatury správních soudů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2022, č. j. 1 As 320/2020-31, a ze dne 22. 3. 2024, č. j. 1 As 38/2023-57) se studijní programy mají posuzovat podle jejich obsahu, a nikoliv podle obdrženého titulu.
25. Žalovaný při ústním jednání uvedl, že žalobce nesplnil již první podmínku nostrifikace týkající se srovnatelných obecných akademických práv, která vyplývají z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 8 As 193/2019-93, bodu [11]. Titul žalobce totiž žalobci ve Spojených státech amerických v obecné rovině nepropůjčuje universální přístup ke všem doktorským programům, proto ani v České republice nemůže být kvalifikace žalobce uznána jako magisterská.

26. Žalobce v replice uvedl, že tvrzení žalovaného o existenci akademických práv jakožto součásti prvé podmínky pro uznání zahraničního vzdělání je zavádějící. Především ale opětovně zdůraznil, že věc neměl rozhodovat Mgr. P., který je věcně podjatý, neboť veřejně hlásí svůj názor na nostrifikace, který je v rozporu s platnou legislativou. Navíc v listopadu 2024 byl Mgr. P. jedním z aktivních podpůrců novely zákona o vysokých školách, která měla výslovně zavést toliko srovnávání akademických (kvalifikačních) titulů, bez ohledu na samotný obsah absolvovaných programů.
27. Žalovaný věcnou podjatost Mgr. P. odmítl. K věcné problematice uvedl, že žádost žalobce byla posuzována dle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách, přičemž bylo shledáno, že studijní programy jsou v podstatných rysech odlišné.
28. V závěrečné řeči žalobce opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 320/2020 a z něj vyplývající povinnost zkoumat úroveň dosažených znalostí a dovedností, a nikoliv jen formálně posoudit samotný titul. Znovu připomenul, že není pochyb o věcné podjatosti Mgr. P., který bez uzardění označuje prestižní americké univerzity jako „*University of West of Fuck Off*“ a vyjádřil své pochybnosti k procesnímu postupu soudu, který odmítl všechny jeho návrhy na provedení důkazů. Závěrem navrhl, aby soud zrušil jak napadené, tak i prvoinstanční rozhodnutí.
29. Žalovaný ve své závěrečné řeči pouze odkázal na svá písemná podání s tím, že Mgr. P. za podjatého nepovažuje a dále odcitoval bod [11] rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 193/2019.

IV. Posouzení žaloby

30. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a shledal, že žaloba je důvodná.
31. Podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách *na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno, v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.*
32. Podle § 89 odst. 3 zákona o vysokých školách *veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.*
33. Podle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách *podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů.*

34. Podle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne.
35. Otázkou podmínek pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, přičemž vysvětlil, že „pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání je nutné naplnění dvou podmínek, a to, že žadatel o uznání je absolventem zahraniční vysoké školy (§ 89 odst. 1 zákona o vysokých školách), a že studijní programy nejsou po srovnání v podstatných rysech odlišné (§ 90 odst. 5 stejného zákona). První podmínka zejména obnáší posouzení, zda žadatel o uznání úspěšně dokončil studijní program, zda vysoká škola byla oprávněna k výuce tohoto studijního programu a zda žadateli udělila odpovídající diplom nebo jiný obdobný doklad o absolvování zahraniční vysoké školy. Podstatou posouzení první podmínky tedy je, zda žadatel o uznání vystudoval studijní program zahraniční vysoké školy a je v důsledku toho v daném státě oprávněn užívat titul či jiné benefity spojené s vystudováním zahraniční vysoké školy. Jinými slovy, zda i zahraniční správní orgány dané země budou žadatele o uznání považovat za absolventa zahraniční (z jejich pohledu tamní) vysoké školy. Podkladem rozhodnutí je mimo jiné kopie diplomu, informace o kvalifikaci zahraniční vysoké školy a náplni studijního programu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2022, č. j. 1 As 320/2020-31, obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 100/2021-18, nebo ze dne 18. 11. 2021, č. j. 8 As 193/2019-93). V rozsudku ze dne 11. 7. 2022, č. j. 7 As 161/2021-47, kasační soud doplnil, že „není-li přitom první podmínka splněna, tj. není-li vysokoškolské vzdělání, o jehož uznání se žádá, zahraničním vysokoškolským vzděláním ve smyslu zákona o vysokých školách, správní orgán žádost o uznání zamítne, aniž by musel srovnávat studijní programy.“ Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2022, č. j. 1 As 320/2020-31, pak vyplývá, že „k tomu, aby bylo možné uzavřít, že studijní programy po jejich srovnání byly v podstatných rysech odlišné, je nezbytné vycházet z kvalifikovaného posouzení souboru znalostí a dovedností, které si student během studia osvojil. K tomu je nezbytné nejen popsat odlišnosti, ale současně srozumitelně odůvodnit, proč jsou odlišné v podstatných rysech.“ Ve vztahu k samotnému posuzování existence odlišností v podstatných rysech mezi posuzovanými studijními programy dle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách se jedná „o materiální posouzení shod a rozdílů. Pro účely řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání se však z povahy věci jedná o srovnávání studijních plánů a programů pro jednotlivé studijní programy (názvy předmětů, jejich obsah, hodinová dotace, způsob zakončení apod.)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2024, č. j. 1 As 38/2023-57).
36. Ohledně způsobu uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 12. 2023, č. j. 2 As 244/2023-42, č. 4561/2024 Sb. NSS, uzavřel, že v řízení podle § 89 zákona o vysokých školách se jedná o uznání absolventem zahraniční vysoké školy označeného vysokoškolského vzdělání, a to za jím uvedeným účelem, vyjádřil-li jej v žádosti. Při rozhodování o takové žádosti je pak správní orgán povinen zabývat se nejen zjištěným obsahem absolvovaného zahraničního vysokoškolského studia (průběh, kvalita a struktura), ale právě i žadatelem uvedeným účelem, pro který požaduje zahraniční vzdělání uznat. To vyplývá zejména z § 32 doporučení Rady Evropy ke kritériím a postupům pro posuzování zahraničních kvalifikací a důvodové zprávy z roku 2001, novelizované v roce 2010

(*Recommendation on Criteria and Procedures for the Assessment of Foreign Qualifications and Explanatory Memorandum*), dle něhož existuje přímá vazba mezi uznáním zahraniční vysokoškolské kvalifikace a účelem, pro nějž je toto uznání požadováno. Určitá kvalifikace totiž může být adekvátní například pro účely dalšího studia, avšak nikoliv již pro účely zaměstnání, či naopak. Doporučení proto konstatuje, že rozhodnutí o uznání by mělo jasně uvést, k jakému účelu bylo vydáno. Neuvede-li žadatel účel požadovaného uznání ve své žádosti, specifikuje správní orgán uznané zahraniční vysokoškolské vzdělání toliko v obecné rovině. V dispozici žadatele totiž již není stanovení přesného způsobu, jak má správní orgán vzdělání věcně posoudit a specifikovat na vydaném osvědčení. Naplnění účelu takového uznání je pak nutné posuzovat dle naplnění důsledků uznání vysokoškolské kvalifikace předpokládaných Lisabonskou úmluvou, kterými jsou přístup k dalšímu vysokoškolskému studiu včetně doktorátu a dále užívání akademického titulu. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu byly následně potvrzeny rovněž Ústavním soudem v nálezu ze dne 5. 11. 2024, sp. zn. III. ÚS 466/24, kterým byla ústavní stížnost proti citovanému rozsudku kasačního soudu zamítnuta.

37. Podstatou nyní posuzované věci je způsob hodnocení zahraničního vysokoškolského vzdělání ze strany žalovaného pro účely jeho uznání za rovnocenné s magisterským studijním programem v České republice. Stěžejní námitkou žalobce je, že žalovaný při posuzování jeho žádosti nevycházel ze skutečného obsahu, resp. z faktického rozsahu jím dosaženého zahraničního vzdělání, ale výhradně z formálního porovnání vysokoškolských systémů a stupňů kvalifikace ve Spojených státech amerických a České republice. Žalovaný je pak toho názoru, že žalobce nesplnil již prvou podmínku kumulativně stanovenou zákonem nezbytnou pro pozitivní rozhodnutí ve věci, když nemá v zemi původu vzdělání obecné akademické právo na studium doktorského programu.
38. Správní orgány v rámci posuzování žádosti žalobce uzavřely, že zahraniční vysokoškolská kvalifikace, o jejíž uznání žalobce žádá, neodpovídá magisterským vysokoškolským kvalifikacím v České republice. Tento svůj závěr opřely správní orgány zjednodušeně o skutečnost, že ve Spojených státech amerických je vysokoškolský vzdělávací systém podobně jako v České republice v zásadě třístupňový. Vzhledem k tomu, že žalobce získal v rámci zahraničního vzdělání kvalifikaci „*Bachelor of Business Administration*“ a nemá tak obecné akademické právo ucházet se o studium v doktorském studijním programu, je možné žalobci v České republice jeho zahraniční vzdělání uznat za rovnocenné vysokoškolskému vzdělání rovněž toliko na bakalářském stupni vzdělání. Žalovaný pak na straně 7 napadeného rozhodnutí doplnil, že vlastností vysokoškolské kvalifikace v České republice jsou akademická práva přístupu do dalšího vzdělávání, přičemž právě kvalifikační rámec definuje termín znalosti a dovednosti vázané k jednotlivým typům studijních programů v obecné rovině, a nikoliv ve vztahu ke konkrétnímu studijnímu plánu. Při těchto úvahách pak vycházely správní orgány z veřejně dostupných informací o struktuře vzdělávacího systému Spojených států amerických na webových stránkách National Center for Education Statistics (NCES), z webových stránek University of Wisconsin-Madison a z transkriptu předloženého žalobcem.
39. Žalovaný v nyní posuzované věci vychází primárně z toho, že v rámci zkoumání splnění podmínek § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách je třeba zjišťovat a hodnotit i skutečnost, zda žadatelem požadované benefity v podobě přístupu k doktorskému

studijnímu programu v České republice by žalobci náležely obdobně i ve Spojených státech amerických (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 8 As 193/2019-93, podle kterého „*podstatou posouzení první podmínky je, zda žadatel o uznání vystudoval studijní program zahraniční vysoké školy a je v důsledku toho v daném státě oprávněn užívat titul či jiné benefity spojené s vystudováním zahraniční vysoké školy. Jinými slovy, zda i zahraniční správní orgány dané země budou žadatele o uznání považovat za absolventa zahraniční vysoké školy.*“). Přičemž existenci tohoto benefitu v posuzované věci žalobce dovodit nelze, neboť v obecné rovině absolventu bakalářského programu přímý přístup k doktorskému studijnímu programu v USA nesvědčí. Městský soud souhlasí s žalovaným toliko částečně. A to v tom, že předmětem posuzování v rámci tzv. první podmínky nostrifikace (srov. rozsudek kasačního soudu sp. zn. 1 As 320/2020) by kromě posouzení existence zahraniční vysoké školy a absolvování jejího studijního programu mělo být též zjištění, zda i zahraniční správní orgány dané země budou žadatele o uznání považovat za absolventa zahraniční (z jejich pohledu tamní) vysoké školy. Součástí tohoto posouzení bude i zjištění rozsahu tzv. akademických práv, tedy přístupu k dalšímu vzdělávání, které absolventu daného oboru vysoké školy v souvislosti se završením jeho studia náleží. Shodné závěry pak plynou i z již zmiňované Lisabonské úmluvy (viz bod 36 tohoto rozsudku), která sice na právě posuzovaný případ přímo nedopadá, ale jejíž obsah zákon o vysokých školách provádí. Právě stejné možnosti dalšího vzdělávání bez ohledu na to, v jakém členském státě se tak děje, tedy svoboda akademického pohybu, patří mezi základní cíle této úmluvy. Ačkoli žalobce v rámci správního řízení předložil řadu důkazních prostředků (emailovou komunikaci s představiteli University of Wisconsin-Madison, s univerzitami Stanford, MIT a Harvard, seznam 60 vysokých škol se sídlem ve Spojených státech amerických), za účelem prokázání, že s dosaženou kvalifikací je oprávněn hlásit se k doktorskému studijnímu programu na poměrně vysokém počtu vysokých škol v USA (a to včetně těch nejprestižnějších), žalovaný na provedení těchto důkazů zcela rezignoval, když přijal obecný závěr, že nikoli ve všech případech je absolvent bakalářské formy studia oprávněn k pokračování vzdělávání v doktorském studijním programu. Takový závěr městský soud považuje za nesprávný, reflektující toliko obecnou rovinu věci a nikoli potřebnou individualizaci každého jednotlivého případu. Prokázal-li by přitom žalobce, že s absolvováním studijního programu „*Bachelor of Business Administration*“ se zaměřením na Finance, Investment and Banking a Risk Management and Insurance na University of Wisconsin-Madison ve Spojených státech amerických, jsou spojena práva na studia v navazujících doktorských studijních programech, podmínka existence srovnatelného benefitu spojeného se získáním vzdělání v USA by byla splněna.

40. S ohledem na uvedené městský soud uzavírá, že žalovaný žádost žalobce posoudil právně nesprávně, když v rámci posuzování splnění již první podmínky nehodnotil žalobcem tvrzený a dokládáný přístup k doktorským studijním programům v USA a omezil se toliko na obecné konstatování, že s absolvováním bakalářského programu nejsou přímá práva k navazujícím doktorskému studiu v obecné rovině spojena. Tím žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti.
41. Námitku žalobce vztahující se k neprovedení potřebného dokazování ohledně způsobilosti žalobcovy kvalifikace k přímému pokračování studia na doktorských

studijních programech v USA proto soud shledal za důvodnou. Již z tohoto důvodu tak musel žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

42. Jelikož žalovaný dospěl k závěru, že žalobcovo vzdělání má v zemi původu formálně bakalářskou úroveň, uvedl, že i při srovnání se studijními programy poskytovanými v České republice musí být jeho nejpodstatnějším rysem právě tento jeho typ (stupeň), tj. zda se jedná o bakalářský, magisterský nebo doktorský studijní program. Na typu studijního programu přitom nemůže nic měnit množství absolvovaných hodin či předmětů či jakkoli žadatelem interpretovaný charakter obsahu a rozsahu vzdělání (srov. str. 8 napadeného rozhodnutí). Na základě uvedeného žalovaný uzavřel, že žalobcem absolvovaný studijní program je v podstatných rysech odlišný od magisterských studijních programů v České republice a že zahraniční vysokoškolská kvalifikace (diplom), o jejíž uznání bylo žádáno, neodpovídá magisterským vysokoškolským kvalifikacím. Ačkoli by se tak na první pohled mohlo zdát, že žalovaný se posouzení odlišností obou programů ve smyslu § 90 odst. 5 zákona vysokých školách zabýval, není tomu tak. K závěru o odlišnosti žalobcem absolvovaného programu od programu nabízeného VŠE v rámci magisterského studia totiž žalovaný dospěl toliko na základě skutečnosti, že tyto programy spadají do jiných stupňů vysokoškolského vzdělání. Samotnou analýzou obou programů se žalovaný již nezabýval. Jelikož tak neučinil žalovaný, nemůže se soud námitkami týkající se splnění druhé podmínky nostrifikace (tedy srovnatelnost studijních programů) zabývat ani soud, když by tak činil poprvé.
43. Přesto, pro úplnost věci soud uvádí, že při zkoumání skutečnosti, zda jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, je nezbytné vycházet z kvalifikovaného posouzení souboru znalostí a dovedností, které si student během studia osvojil. Má se přitom jednat o materiální posouzení shod a rozdílů vyplývajících ze srovnání studijních plánů a programů pro jednotlivé studijní programy a nikoli o posouzení dosažení toliko formálního titulu, resp. stupně vzdělání, bez posouzení jeho reálného obsahu (v podrobnostech viz judikatura zmiňovaná v bodech [35] a [36] tohoto rozsudku). Městský soud přitom již v rozsudku ze dne 11. 3. 2020, č. j. 14 A 174/2018-38, uzavřel, že „ze znění § 89 odst. 3 zákona o vysokých školách mj. vyplývá, že veřejná vysoká škola vydává osvědčení na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací. Úroveň znalostí se přitom podle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách posuzuje podle diplomu či vysvědčení vydaného zahraniční vysokou školou, dále podle dodatku k diplomu a doplňujících informací o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. S ohledem na citovaná ustanovení je nepochybné, že diplom jakožto potvrzení o dosažení zahraniční kvalifikace je pouze podkladem pro posouzení žádosti, zatímco jejím předmětem je uznání dosaženého vzdělání. Zahraniční vysokoškolské vzdělání je tedy třeba posuzovat podle svého obsahu (náplně) tak, aby byl žadateli v České republice uznán ekvivalentní obor (případně obory), který nejvíce odpovídá rozsahu znalostí a dovedností osvědčených zahraniční vysokoškolskou kvalifikací. Přitom je nepodstatné, zda jsou obory v zahraničí a v České republice koncipovány odlišně, takže se jejich náplň zcela nepřekrývá. Je totiž jisté myslitelné, aby bylo totéž vzdělání v České republice dosaženo v rámci jednoho oboru a v zahraničí v rámci více oborů a naopak.“ Tomu odpovídá dle městského soudu i smysl právní úpravy § 89 a násl. zákona o vysokých školách, který svým obsahem navazuje na Lisabonskou úmluvu. Podle důvodové zprávy k Lisabonské úmluvě je totiž „uznání druhem hodnocení individuální kvalifikace. Avšak zatímco hodnocení může být jakýkoliv druh vyjádření ohledně hodnoty zahraniční kvalifikace, uznání znamená úřední stanovisko učiněné

odpovědným uznávacím orgánem potvrzujícím hodnotu kvalifikace, o jejíž uznání se žádá, a označujícím případná práva, která jsou držiteli kvalifikace uznáním udělena. [...] Pojmy vysokoškolské vzdělání, vysokoškolská instituce a vysokoškolský program jsou vzájemně propojeny a jednotlivé definice a pojmy této Důvodové zprávy je třeba chápat v kontextu.“ (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 244/2023).

44. Krom shora popsáných věcných námitek žalobce v rámci své žaloby vznesl námitku podjatosti úředních osob, Mgr. P. a Mgr. G. Konkrétně ve svém podání ze dne 3. 2. 2025 uvedl, že tyto osoby „vědomě a úmyslně ignorují platnou právní úpravu a jednají tak, aby rozhodovací proces o uznání zahraničního vzdělání probíhal podle jejich nezákonných pravidel. Zároveň dlouhodobě usilují o to, aby tento způsob rozhodování (který je v rozporu s Lisabonskou úmluvou) byl uzákoněn v připravované novele §§ 89 a 90 VŠ, na jejímž návrhu se podíleli a nyní, když jejich návrh Poslaneckou sněmovnou neprošel, Mgr. D. P. veřejně prohlašuje, že bude i nadále ignorovat účinnou právní úpravu“. Přičemž takto postupovali i v průběhu správního řízení. Soud předně uvádí, že v žalobě uplatněnou námitku podjatosti úředních osob má povinnost při přezkumu rozhodnutí zkoumat samostatně a materiálně bez ohledu na to, jak s takovou námitkou bylo naloženo v rámci správního řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34). Tato žalobní námitka ani nebyla vznesena opožděně, jak se domnívá žalovaný. Již v žalobě (viz str. 16 žaloby) totiž žalobce obecně namítl podjatost Mgr. P. a Mgr. G., když upozornil na Mgr. P. prezentovaný názor, jeho publikační činnost a s tím související zaujatost státní správy. Přičemž podjatost Mgr. P. žalobce spatřoval právě v jím zastávaném a opakovaně veřejně prezentovaném právním názoru na způsob, jakým má být posuzováno zahraniční vzdělání při jeho uznávání, jak ostatně výslovně uvedl i ve svém podání ze dne 3. 2. 2025. Podjatost Mgr. G. pak spatřuje ve skutečnosti, že je vedoucí odboru vysokých škol žalovaného, a tedy je za činnost Mgr. P. odpovědná a musí o ní vědět.
45. Podle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že za podjatou osobu se považuje *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti.*
46. Žalobcem tvrzené skutečnosti dle názoru soudu důvody podjatosti nezakládají. Za důvod k podjatosti totiž nelze považovat právní názor úřední osoby, byť veřejně prezentovaný. Za podjaté nelze spatřovat úřední osoby pouze z toho důvodu, že dle jejich právního názoru je třeba rozhodnout určitou věc způsobem, který považují za odborně správný a zákonný. Proti právnímu názoru má žalobce možnost brojit v odvolacím správním řízení, případně v soudním řízení správním. Soud pak neshledává tvrzenou podjatost obou úředních osob žalovaného ani v tom, uvedli-li na str. 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že postup žalobce lze považovat za účelový, když si je vědom toho, že nedisponuje magisterskou úrovní vzdělání v zemi původu. Ani takto prezentovaný odborný náhled na posouzení věci konkrétně rozhodujících úředních osob dle názoru soudu nikterak nevybočuje z mezí právního posouzení věci žalobce a nelze z něj *a priori* dovozovat podjatost úřední osoby ve vztahu k žalobci. Soud pak k uvedenému dodává, že žalobce sice může nesouhlasit s konkrétním procesním postupem správního orgánu nebo s výsledkem řízení, tyto námitky však bez dalšího nesvědčí o tom, že by správní

orgán nepostupoval nestranně. Správní orgán se v řízení může dopustit nesprávného postupu nebo vydat nezákonné rozhodnutí, aniž by zde zároveň byl důvod pochybovat o podjatosti příslušné úřední osoby, která za rozhodnutí nese odpovědnost. Ze všech těchto důvodů soud považuje žalobní námitku namítající podjatost úředních osob spočívající toliko v jimi zaujatém a v napadeném rozhodnutí vyjádřeném právním názoru Mgr. P. a Mgr. G. za nedůvodnou.

47. Žalobce dále namítá, že jej prvostupňový správní orgán neupozornil ve výzvě ze dne 2. 10. 2023 (žalobce chybně uvádí datum 5. 10. 2023) na to, že jeho žádost bude zamítnuta z důvodu, že podle předloženého transkriptu žalobce absolvoval studijní program undergraduate. K tomu městský soud uvádí, že dle § 36 odst. 3 správního řádu je správní orgán toliko povinen umožnit účastníkovi řízení seznámit se k podkladům rozhodnutí a vyjádřit se k nim, přičemž je to až vydané rozhodnutí, které v odůvodnění jednoznačně uvede důvody zamítnutí žádosti. Kromě toho prvostupňový správní orgán v předmětné výzvě výslovně uvedl, že žádosti žalobce nelze vyhovět, neboť jím absolvovaný studijní program je studijním programem stupně undergraduate. Z uvedeného důvodu VŠE vychází z přesvědčení, že *„vysokoškolská kvalifikace daného stupně nabytá v USA svou úrovní formálně odpovídá vysokoškolské kvalifikaci české totožného stupně.“* Prvoinstanční správní orgán tedy ve výzvě řádně uvedl důvody, pro které hodlá žádost žalobce zamítnout, a tyto se rovněž do prvoinstančního rozhodnutí promítly. Tato námitka proto není důvodná.
48. Ohledně žalobcem namítaného porušení zásady dvojinstančnosti řízení městský soud uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 As 336/2020-28, *„zásada dvojinstančnosti správního řízení vyjadřuje subjektivní právo účastníků správního řízení napadnout zásadně každé rozhodnutí vydané v prvním stupni řádným oprávněným prostředkem, tedy odvoláním či rozkladem.“* Uvedené právo žalobci upřeno nebylo, když mohl proti postupu prvostupňového správního orgánu brojit v odvolání. To také žalobce učinil a žalovaný se s jeho námitkami řádně vypořádal. Skutečnost, že prvoinstanční správní orgán postupuje dle metodických pokynů svého nadřízeného správního orgánu neznamená, že tím byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, a to bez ohledu na to, zda jsou takové pokyny zákonné.
49. Žalobními námitkami týkajícími se porušení dalších žalobcem uváděných zásad správního řízení se již městský soud věcně nezabýval, neboť s ohledem na přijatý závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí by za současné situace postrádalo smysl tyto vypořádávat.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném právním názoru. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
51. V dalším řízení bude žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku a bude na žalovaném, aby nejprve posoudil splnění první podmínky nostrifikace. Dospěje-li k závěru, že první podmínka, konkrétně pak zejména co do srovnatelnosti benefitů plynoucích z absolvovaného vzdělání je v případě žalobce splněna, přistoupí k posouzení druhé podmínky nostrifikace, tedy zda jsou studijní

programy v podstatných rysech odlišné či nikoli. Přitom bude vázán právního názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku, zejména v bodě 43 tohoto rozsudku.

52. Z procesní stránky věci se žalovaný při posuzování žádosti žalobce bude řídit zákonem o vysokých školách ve znění účinném před novelou provedenou zákonem č. 52/2025 Sb., dle jehož přechodných ustanovení uvedených v čl. II bodu 15. *řízení o žádostech o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání nebo jeho části nebo jednotlivé zkoušky v České republice podle § 89 zákona č. 111/1998 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posoudí podle § 89 až 90a zákona č. 111/1998 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* S ohledem na zrušení rozhodnutí žalovaného se totiž věc vrátila zpět do okamžiku před vydáním zrušeného napadeného rozhodnutí, tedy do fáze již zahájeného správního řízení neskončeného před novelizací zákona o vysokých školách (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2020, č. j. 17 A 19/2020-62, body [9] – [12]).
53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhrada nákladů řízení, které představují odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 6 úkonů právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení, žalobu a repliku [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024] a za návrh ve věci samé (vyjádření a návrh na doplnění důkazů) a za účast na ústním jednání, přesahujícím dvě hodiny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025. Za prvé tři úkony právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024], a za vyjádření a doplnění důkazů a účast na ústním jednání náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 10b odst. 5 písm. b) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025], která se zvyšuje čtyřikrát o 300 Kč a dvakrát o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v obou zněních. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 33 747 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jejího zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. října 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu